

Και πώς επήγαν αι χειμεριναί εξετάσεις σου, Δευκέ Κρήνη; Λαμπρά βεβαίως, ε;
 Η περιγραφή σου, Αρχηγέ των Γερολογιτών, μά' ηρεσε διά την αφέλεια του ύψους.
 Η μετάφρασις του Ρωμουνικού ποιήματος πολύ καλή· σύ την έκαμες; Βλέπεις όμως πόσον φροντίζουν οι Ρωμαιοί να θερμαίνουν το πατριωτικόν φρόνημα;

Καλά λοιπόν, σε συγχωρώ που δεν μου έγραψες έως τώρα, Χρυσή Πεταλοδά. Τώρα όμως που ήρχισες, στέλλε μου τουλάχιστον συχνά γραμματάκια σου, να βλέπω πόσον προδεύεις.

Το Κέμα του Νείλου πολύ μοι είνε συμπαιθές, αν και πρώτην φοράν μοι γράφει.

Μυριάς θερμάς ευχαριστίας, φίλε Μεγαλή Ν. Θωμαΐδη, διά την φιλικήν φροντίδα προς έγγραφην συνδρομητών. Άγάπη χειροποιιστή!

Το να επαναληφθή η άλληλογραφία μας, Εύκλιε Πλάτανε, ήτο και έμου ή διάπτυχος επιθυμία. Νά που σήμερα εκπληρούται.

Ναι, το ψευδώνυμόν σου μ' άρεσει, Φίλερος Μέλισσα. Άπορώ όμως διατι έδειλεις να μου γράψης τσον καιρόν. Έγώ αγαπώ όλας τας φίλας μου.

Σου έπέρασε το χέρι, Άηδών του Πηλίου; Πόσον θα είμαι εύτυχης να άκούω συχνά το κελάδμά σου.

Φάρμακον θέλεις, να μη βαρύνεται τα Γαλλικά, Έκρηόλε Άπολλον; Γνωρίζω έν και είνε το μόνον: να τα αγαπῶς και να τα μαθαίνης με έπιμέλειαν, διότι πολύ θα σου χρησιμεύσουν εις τον βίον, καλέ μου φίλε. Το γράψιμόν σου άκόμη θέλει άραιώμα.

Τι άλλο εσήμαιναν ή άπάντησίς μου, Ίδε της Νυκτός, παρ' ου είσαι δεκτός εις τους διαγωνισμούς;

Δώδεκα ετών και είσαι εις την πρώτην του Γυμνασίου, φίλε Άθ. Πετραλιά; Έυγε! Σε αγαπώ τώρα περισσότερο, φιλομαθί μου φίλε.

Καλά σου το λέγει ή καρδιά σου, ότι σε αγαπώ και θα σε δεχθώ εις όλους μου τους διαγωνισμούς, θεά του Όδύπου. Είμπορούσε να σφάλη μία τόσο καλή καρδιά;

Τα πατημένα άνθη που μου έστειλες, Άδρα του Έλεκθρος διπλά τα αγαπώ· μου ένθυμίζουν τον Ιερόν βράχον της Άκροπόλεως όπου τα έδρεφες, και μου λένουν διαρκώς το όνομά σου.

Έκ των τριών ενθέσέων σου μου ήρεσε περισσότερο η Έκδρομή εις Δαρφίον· και ή φαντασία εκείνη την όποιαν δεν εζήυρες πώς ν' άρχισης.

Νά και ή Ήθη, ή νέα μου μικρούλα φίλη από το Μάντζεστερ; ήρχισε και αυτή να μου γράφει. Άπόδειξις ότι μ' αγαπῶ όπως κ' έγώ την αγαπώ.

Ναι, Πυραμίδες της Αίγύπτου, έλαβα την συστημένην επιστολήν.

Έν ψευδώνυμον διά τον άδελφόν σου, Κόκκινη Άνεμόνη; Πώς του άρεσει να είνε το ψευδώνυμόν του; Δεν νομίζεις ότι οι δύο σας μαζί θα εύρετε το καταλληλότερον; Περιμένω λοιπόν γραμματάκια και από τους δύο σας.

Τώρα είσαι έντελώς καλά, φίλε Ιωάννη Φαρμάκη; Γράψε μου λοιπόν!

Ναι, Άργυρά Πανσέληνος, εις την μικράν τάξιν σε κατέταξα. Στέλλε τας λύσεις σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 (Δι λύσεις δεκταί μέχρι της 10 Μαΐου ε. ε.)

129. Αεζέγγυφος.
 Έπιρρημα το πρώτον μου, ζών το δευτέρον μου. Και έρπετόν παράξενον είνε το σύνολόν μου.

130. Στοχευέγγυφος.
 Έπήρεθα πάλα ποιητής και ποταμός έπίσης. Έκ άνθος μεταβάλλομαι, αν μ' άποκεφαλίσης.

131. Δένιγμα.
 Μάνα και κόρη ένα όνομα· ή μάνα γεννά και ή κόρη άρμέγεται.

132. Δένιγμα.
 Χωρίς να έχω πόδια περπατώ, Άλλ' όμως δεν πατώ και εις το χῶμα.

133. Πρόδλημα.
 Λαγώς είνε κίμη 60 πηδήματα όταν λαγωνικόν ήρχισε να διώκη αυτόν. Κάμνει ο λαγώς 9 πηδήματα έν φ' χρόνῳ το λαγωνικόν κάμνει 6, αλλά 3 πηδήματα του λαγωνικού ίσοδυναμοῦσι προς 7 του λαγῶς.

Πόσα πηδήματα θα κάμη το λαγωνικόν μέχρι ου φθάσῃ τον λαγῶν;

134. Μασακίνον.
 Η νήσος Πάρος ή λαμπρά και ή όραία Δήλος, Ο κύκνος και τα πετεινά, καθῶς και κάθε φίλος, Προσέτι ο χρυσός, και ή της Ρόδου κολοσσός, Έγκλείουν τα συστατικά που πρέπει να ζητήσης.

135. Άστήρ.
 Ν' άντικατασταθῶσιν οι άστερισμοί διά γραμμάτων ούτως ὥστε ν' άναγινώσκεται ὀρίοντως το όνομα ήρωϊκής νήσου, καθέτως το όνομα θεῶς, και διαγωνικός το όνομα μέρους του ανθρωπίνου σώματος και μέρους εξ ου άντλούμεν ὕδωρ.

136--139. Μαγικόν γράμμα.
 Δι' άντικαταστάσεως ενός γράμματος των κάτω λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις:

λάρος, άρμα, άρειος, κάλλος.

140--141. Κακρυμμένα όνόματα θεῶν.
 1. Ρίξαι πολλῶν κακιῶν ή άμάθεια.
 2. Διογένης ἰδῶν ποτε μεράκιον έβρουϊῶν, θάρρει, έφη, τοιούτον εστι το της άρετης χρώμα.

142-148. Μεταμορφώσεως.
 1. Ηάρκτος δι' 8 μεταμορφώσεων να γίνη ταδρος.
 2. Ο οίκος δι' 9 μεταμορφῶσ. να γίνη σταβίλς.
 3. Ο άρτος δι' 7 μεταμορφώσεων να γίνη τυρός.
 4. Ο έχθρος δια 10 μεταμορφῶσ. να γίνη φίλος.

146. Άκροστιχίς.
 Τα αρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων άποτελοῦσι το όνομα στωϊκού φιλοσόφου.

1. Νήσος του Ιονίου. 2. Θεά. 3. Οίκος Θεού. 4. Όστούν του ανθρώπου. 5. Πόλις της Ιταλίας.

147. Φωνηεντόλιπον.
 Η — τχ — ν — θητρ — τς — πμς — τς — ελπς — κ — τς — τς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' Εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθευ παρασχη εις την χύσαν ήμισυ ύπερσίας· και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικού δραχ. 5.— Έξωτερικού φρ. χρ. 7
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έν Έλλάδι λπ. 10.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: έν Άθήναις
 Πλατεία Όμονίας, άριθ. 10 της οδου Δωρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ.1ος.— 9 Έν Άθήναις, τήν 16 Άπριλίου 1894 Έτος 16ον.— Άριθ. 9

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ
 [Συνέχεια 'Ιδε σελίδα 57]

Την ήμέραν εκείνην της τρικυμίας, καθ' ήν αι γερόντισσαι του Δινάρ, ως οίωνοι δυστυχίας, είχαν αναγειρή μελλούσας καταστροφάς, ο συμβολαιογράφος είχε λάβη παρά του υιού του είδοποίησιν περί της προσεχούς ήμερομηνίας, καθ' ήν ήρχίζαν αι διακοπαί χάριν των έορτών του Πάσχα, τας όποιας είχε αποφασίση να διελθη εις το Δινάν. Έν τή χαρά της ή Λουκία έσπευσε να μεταδιβάση την είδησιν ταύτην εις την Εύτυχίαν.

«Την λαμβάνεις γραπτήν δυστυχῶς» τή ειπεν εις επιστόλιον σταλέν ταχυδρομικῶς «διότι επεθύμουν να σου την φέρω ή ίδια προσωπικῶς. Άλλ' άδύνατον με τοιαύτην καταγίδια. Τα κεραμύδια και τα τουβλα πετοῦν έδῶ κ' εκεί. Βλέπω δύο καπνοδόχους κατά γῆς. Φαντάζομαι τί θα κάμη εις το Δινάρ! Φοβερόν!»

Φοβερόν, τῷ ὄντι! Διότι αὐτή, ή όποία τόσον ήγάπα να παλαίη κατά της καταγίδος, δεν ήμπόρεσε να μείνη επί του δώματος· και καταφυγούσα εις το δωμάτιόν της, προσπαθεῖ να διασκεδάση με το πτηνόν της, το όποτον φαίνεται κατατρομαγμένον εις το βάθος του κλωδου του.

«Η νῆξ επήλθεν· ή θάλασσα μαινεται· νῆξ σκότους άγρίου, το όποτον ουτε μια άκτις αστέρος διαπερῶ θάλασσα με μηκυθμούς άπαισίους, έκαστον κύμα της όποιας φαίνεται ως λεγῶν ὀλόκληρος τεράτων θαλασσίων, ζητούντων την λείαν των. Εις του Μορδάς εδειπνησαν σχεδόν έν σιγή· όσον συνηθισμένοι και αν ήσαν εις την τρικυμίαν, αὐται και προξενεί συναίσθημα βαθῶ και φρίσσουν ὀλοι ὀσά· αι πνοαί του σφοδρου άνέμου σείουν εκ βάθρων την ύψηλήν έπαυλιν.

Κίνδυνος, φόβος οὔδεξις· είνε στερεά εις την βάση της· άλλ' εκείνοι τους όποιους στεγάζει, συλλογίζονται τους ναυτικούς, παλαίοντας εις το πέλαγος, άνευ έλπίδος να να φθάσουν εις τον λιμένα, και τους βασανίζει οὔτω το άριστον εκείνο συναίσθημα, το όποτον ο άνθρωπος αισθάνεται πάντοτε, ὀσάκις ο Θεός φανερόν την ισχύν του έλευθερώνων τα στοιχεα. Το αίσθημα τουτο άπομακρύνει απ' αὐτων πᾶσαν ιδέαν να ζητήσουν διασκέδασιν εις τον κύκλον των καθημερινῶν ένασχολήσεων. Όλα φαίνονται άηδῆ, όταν ή ψυχή συγκινῆται οὔτω!

Κατά την μετα το δείπνον έσπερίδα, ή όποία υπήρξε πολυπλοχεα, ή κυρία Μορδάς εξηπλωμένη εις την μακράν της πολυθρόναν, αφέθη καθ' ὀλοκληρίαν εις την ήμικρανίαν της· ή νύμη της μηχανικῶς είχε λάβη το εργόχειρόν της· διδάχθεσα υπό της θείας της να μη μένη άργή και ή Εύτυχία

«Η λέμβος επλησίαζεν εις την ακτήν» (Σελ. 66, στήλ. 6')

έκράτει άγκυστρίδα και επλεκεν, ο δε κύριος Μορδάς κρατών βιβλίον, το όποτον δεν ανεγίνωσκεν, ανεκύκλου έν τή διανοία του τας σκηνας ενός ναυαγίου το όποτον είχεν ύποστη εις έν των ταξειδιών του.

Ημικρανία, εργόχειρον, άναμνήσεις, όλα ετελείωσαν· εσηκώθησαν, διεσκορπίσθησαν εις τους θαλάμους των προ της δεκάτης. Όταν ή Λίνα, άφ' ου εδοθήθησε την κυρίαν της να κατακλιθῆ, εισήλθε, κατά την συνήθειάν της, εις τον κοιτώνα της

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΒΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Έκαστός τόμος έκτός του μυθιστορήματός του και της άλλης ποικίλης ύλης έχει και 100—130 εικόνες.

Έκτακτος ὄλως ευκαιρία παρέχεται από σήμερα εις τους γονείς τους επιθυμούντας την διά της αναγνώσεως ήθικῶν βιβλίων μόρφωσιν των τέκνων των.

Η Διεύθυνσις της Διαπλάσεως των Παιδων σχηματίσασα πλήρεις σειράς των μέχρι τουδε εκδοθέντων 23 τόμων του περιοδικου τουτου, απεφάσισε να προσφέρη εις το Κοινόν τους πλεονάζοντας τόμους εις τιμήν καταπληρικῶς ευθυνήν, εις το τρίτον σχεδόν της αξίας αὐτων, ήτοι προς δραχμὴν 1 τῶν τόμων, αντί της συνήθους αὐτων τιμῆς των δραχμῶν 2,50.

Οι πλεονάζοντες και παρεχόμενοι εις τόσον μικράν τιμήν τόμοι είνε ο πρώτος και

ο τέταρτος μέχρι του εικοστού τρίτου, ήτοι πάντες οι εκδοθέντες μέχρι τουδε τόμοι της Διαπλάσεως, έκτός του δευτέρου και του τρίτου, έν ὄλω δηλαδή 21 τόμοι, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Και εξ άλλων μὲν τόμων είνε ὀλίγα τα πλεονάζοντα και εις την τιμήν της μιάς δραχμῆς προσφερόμενα αντίτυπα, εξ άλλων δε περισσότερα. Έπομένως οι επιθυμούντες να άποκτήσωσιν ὄλην την σειράν των 21 τόμων πρέπει να σπεύσωσιν εκ των πρώτων, διότι εκ της προθυμίας μεθ' ής ήγοράζοντο μέχρι τουδε οι τόμοι της Διαπλάσεως εις την τιμήν των δραχμῶν 2,50 βέβαιον είνε ότι έντός ὀλίγιστου χρονικου

διαστήματος θα εξαντληθῶσι πάντες οι παρεχόμενοι εις την ήλαττωμένην ταύτην τιμήν της 1 δραχμῆς, μεθ' δ αι ὀλίγα φυλακτόμεναι έν τή άποθήκην πλήρεις σειραί των 23 τόμων θα πωλούνται και πάλιν εις την αρχικήν των τιμήν, προς δραχμὰς 2,50 ο τόμος.

Οι έν ταῖς επαρχίαις πρέπει να πέμπωσι κατ' ευθείαν προς το Γραφεϊόν μας, δι' έκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτά απαιτούνται διά ταχυδρομικά τέλη εκάστου τόμου. Οι δε έν τῷ έξωτερικῷ πέμπουσιν εις χρυσόν το αντίτιμον (φράγκον χρυσῶν έν δι' έκαστον τόμον), δεν προσθέτουσι δε ταχυδρομικά τέλη.

Το αντίτιμον των συνδρομῶν άποστέλλεται κατ' ευθείαν προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεως των Παιδων, εις Άθήνας, δια ταχυδρομικῶν επιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν έντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5

Παράσκη και μη λήψεως φύλλον γινόμενα μετά παρήλθουσιν δεκαπενθήμερον το ποδ άπό της εκδόσεως των είνε άπαράδεκτα.

φράγκων, εκ του Έξωτερικου, είνε δεκταί και εις γραμματόσημα.

Οι άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλοῦνται να γνωστοποιώσιν ήμιν εγκαίρως την νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες την παλαιάν των διεύθυνσιν και 25 λεπτῶν γραμματόσημον διά την δαπάνην της εκτυπώσεως της νέας ταινίας

Εὐτυχίας, διὰ τὴν ἴδην ἂν τὸ κηρίον ἦτο ἐσβεσμένον, τὴν εὔρεν ἐνδεδυμένην ἀκόμη καὶ μὴ θέλουσαν νὰ κατακλιθῆ.

«Ὀλομόναχη φοβοῦμαι» ἔλεγε. «Τότε νὰ μείνω ἐγὼ μαζὶ σου, κοκωνίτσα μου» ἐπρότεινε ἡ μαύρη «γδύσου σὺ καὶ ἐγὼ ξαπλόνομαι ἐδῶ, ἐπάνω 'ς τὸ χαλί».

Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ, ἡ μαύρη ἐξηπλώθη ἐκεῖ, ὅπως εἶπεν. Ἄλλ' ἡ Εὐτυχία δὲν ἐνοοῦσε καὶ πάλιν νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον. Μεσονύκτιον ἤχησε καὶ ἀκόμη ἤγγρῳπνε. Ἐξαφνα ἀνέκραξε :

«Αἶνα ἄκουσες ; Μία κανονιά . . . Ναυάγιον χωρὶς ἄλλο.»

Ἡ Αἶνα ἐκοιμάτο καὶ δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τίποτε. Διὰ τὴν εὐχαριστήσῃ ὁμως τὴν μικρὰν τῆς κυρίαν ἀνεκάθησεν ἐπὶ κτῆς κλίνης τῆς, καὶ ἠκούσθη ἐπὶ τινὰ λεπτά κατόπι, νυστάζουσα πολὺ, ἔθεσε τὸν βραχίονά τῆς ὑπὸ τὴν οὐλότριχα κεφαλὴν ἐν εἴδει προσκεφαλαίου καὶ ἀπεκοιμήθη πάλιν.

Ἡ Εὐτυχία εἶπερ ποτε τεταραγμένη, δὲν ἐσυλλογίσθη πλέον τὸν ὕπνον· συνεδάλυσε τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, ἐσκέπασε τὸ κλωδίον τοῦ πτηνοῦ τῆς, κατόπιν ἐνεθρονίσθη ἐπὶ μιᾶς πολυθρόνας. Δύο φορές ἀκόμη, κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας αἱ ὁποῖαι προηγούνται τῆς ἡοῦς, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὸν κρότον τοῦ κανονίου, ὅμοι με τοὺς μηκυθμούς τοῦ ἀνέμου. Μετὰ τοῦτο σιγῇ ἄκρα. Ὁ οὐρανὸς ἠθρίασε καὶ ἀστέρες τινὲς ἐπεφάνθησαν ἐπ' αὐτοῦ, πρὶν ἢ λάβῃ τὸ διαφανὲς ἐκεῖνο χρῶμα τὸ ἀγγέλλον ὅτι ἀναγεννᾶται μετ' ὀλίγον ἡ ζωὴ ἐπὶ τοῦ ἡμισφαιρίου μας.

Περὶ τὴν ἕκτην ἡ κόρη ἤκουσε θόρυβον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ θύρα τῆς εἰσόδου, ἂν καὶ μετὰ προσοχῆς ἀνοιχθεῖσα, ἔτριξε καὶ μετ' ὀλίγον βήματα ἠκούσθησαν ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς δεινροστοχίας. Ἀνήγειρε τὸ παραπέτασμα καὶ διέκρινε διὰ τῶν κενῶν τῆς περσίδος τὴν καταγραφὴν τοῦ πατρὸς τῆς, διευθυνομένου πρὸς τὴν ἀκτὴν. Νὰ φορέσῃ ἐν σάλιον καὶ ἐν ἐπανωφόριον, ἦτο ὑπόθεσις μιᾶς στιγμῆς καὶ χωρὶς νὰκούσῃ τὴν μαύρην, ὀρμήσασαν ματαίως νὰ τὴν κρατήσῃ, ἠκολούθησε καὶ αὐτὴ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν παραλίαν.

Ὅπως ἡ θυγάτηρ του, καὶ ὁ κ. Μορδάς δὲν ἠμπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Ὅπως κ' ἐκεῖνη, ἤκουσε τὸν κρότον τοῦ τηλεβόλου — πλοῖον κινδυνεύον ἐκάλει βεβαίως εἰς βοήθειαν, — καὶ εἰς τὸ ἡμίφως, λαβὼν τὰς ναυτικές του διόπτρας, τῇ ἐφάνθη ὅτι διέκρινεν ἐν τῇ ὁμίχλῃ τοῦ ὀρίζοντος, ἐν πλοῖον καὶ κατόπι, φερόμενον ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐν πρῶγμα, τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ τὸ σχῆμα. Καὶ τὸ πρῶγμα αὐτό, οἰοῖται ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐπλησίαζεν ὀλογὲν πρὸς τὴν ἀκτὴν, πρὸς τὴν Μανώλιαν.

Ὅταν ὁ πατὴρ τῆς Εὐτυχίας εὐρέθη ἔξω, τὸ φῶς τῷ ἐπέτρεψε νὰ μεταχειρισθῆ καλλίτερον τὰς διόπτρας του καὶ διευθύνας αὐτὰς ἐκ νέου πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τοῦ Ὀκεανοῦ, ὅπου τὸ κλυδωνιζόμενον ἀντικείμενον εἶχεν ἐλάκυσή τὴν προσοχὴν του, εἶδεν αὐτὴν τὴν φορὰν εὐκρινῶς, μετ' ἀπεριγράφτου συγκινήσεως, ἀνθρώπων τινὰ κολυμβῶντα μετὰ δυνάμεως καὶ ὠθοῦντα πρὸ αὐτοῦ μίαν ἀνίδα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, δι' ἐκτάκτου ἐπιτηδαιότητος, τὴν μετεχειρίζετο ὡς στήριγμα. Ἔνας σκύλος ἐκολυμβούσε παρὰ τὸ πλευρὸν του. Μόλις εἶχε διακρίνῃ τοῦτο ὁ κ. Μορδάς, ὅταν ἡ Εὐτυχία τῷ εἶπε :

«Τί εἶδατε μετὰ τὰ γυαλιά σας, μπαμπά ; εἶσατε πολὺ τεταραγμένος».

Τῇ ἀπήντησε μετὰ δύο λέξεις καὶ τὴν ἔστειλε νὰ ζητήσῃ τὸν Ἀγῆνωρα ἐν ᾧ αὐτὸς ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ ἐν σπουδῇ τὴν μικρὰν λέμβον τοῦ περιπάτου, εὐρισκομένην ἐκεῖ ἐν ἀσφαλείᾳ ἐπὶ τῶν βράχων τῆς ἀκτῆς. Ὁ μαῦρος ἔφθασε ταχέως, εἰσῆλθεν εἰς τὴν λέμβον, τὴν ἔλυσε καὶ ἰσχυρῶς ὠθήσας διὰ τῆς κώπης, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Εἰς τὸ σπῆτι ἡ Εὐτυχία εἶχεν ἀναστατώσῃ ὅλον τὸν κόσμον, μηδ' αὐτῆς τῆς μητρὸς τῆς ἐξαιρουμένης, ἡ ὁποία μετ' ὀλίγον τὴν ἐνόχλησεν τῆς πρωϊνῆς ἐκεῖνης ἀφυπνίσεως, ἔτοποθέτησε τὴν μαύρην εἰς μίαν σκοπιάν, διὰ τὴν κρατῆ ἐνήμερον εἰς ὅ,τι συμβαίνει. Ἡ δεσποινὶς Μορδάς, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Ἀριάδνης ἠτοίμασε δωμάτιον διὰ τὸν ναυαγόν, πρὶν κατέλθῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν παραλίαν. Μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ, πατὴρ καὶ θυγάτηρ τῇ ἔδειξαν μετὰ χαρᾶς ἐν στίγμα λευκὸν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος. Ἦτο μικρὸν πανῖον εἰς τὴν ἄκραν ἐνδὸς ἰστού, σημεῖον τὸ ὁποῖον ὁ Ἀγῆνωρ ὄφειλε νὰ κάμῃ ἐν τῇ περιπτώσει κατόρθωνε νὰ σώσῃ τὸν ναυαγόν.

«Δόξα σοι ὁ Θεός !» ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὶς Μορδάς εἰτα στράφησα πρὸς τὴν Εὐτυχίαν : «Ἀγαπητή μου, πῆγαινε νὰντικαταστήσῃς τὴν Ἀριάδνην ποῦ ἐτοιμάζει ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὸν δυστυχεῖ αὐτὸν καὶ στείλῃ τὴν νὰ ζητήσῃ δύο ἀνθρώπους καὶ νὰ στείλῃ ἐδῶ ἕνα στρώμα καὶ σκεπάσματα, διὰ τὸν μεταφέρωμεν εἰς τὸ σπῆτι.»

Ἐν ᾧ ἐξετελοῦντο αἱ διαταγαὶ αὐταί, ἡ λέμβος ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ἀκτὴν εἰχεν οὐρίον τὸν ἀνεμον, τὴν καλῆρροναν ὑπὲρ αὐτῆς, ὅθεν δὲν ἐβράδυναν νὰ διακρίνουσιν τὸν Ἀγῆνωρα ὄρθον ὡς ἐν θριαμβῷ, ὡς καὶ τὴν κεφαλὴν ἐνδὸς σκύλου, κύπτουσαν ἔξω τῆς λέμβου. Ἄλλ' ὁ ἀνθρώπος, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου τόσαι καταεβλήθησαν προσπάθειαι δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη.

Ἐν τούτοις ἐξ ὄλων τῶν σημείων τοῦ Δινὰρ προσήρχοντο πολυάριθμοι πε-

ρίεργοι. Κάθεὶς ἔλεγε τὸν λόγον τοῦ καὶ τὸ ἀστέρον του, μεθ' ὅλον τὸ τραγικὸν τῆς περιστάσεως. Εἰς κορυφῆς εἰπαγελῶν : «Ὁ καλῆμένος ἐκεῖνος ὁ μαῦρος, ποῦ ἐξετέθη εἰς τόσω μεγάλῳ κίνδυνῳ, θὰ γυρίσῃ ἄσπρος ὡς τὸ χασέ.» Ἄλλ' ἡ εὐθυμία του δὲν εὔρεν ἠχώ, καθ' ὅσαι αἱ σκέψεις, ὅπως καὶ τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα ἐφ' ἐνὸς σημείου, ἐπὶ τῆς λέμβου. «Ὅταν ἐπλησίασαν ἀρκετά, ἀλιεῖς τινὲς ἀνασηκώσαντες τὰ πανταλόνιά των εἰσῆλθον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ παρέλαβον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀγῆνωρος τὸ σῶμα νεανίου λιποθύμου καὶ ἀπέθεσαν αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἄμμου, τὴν ὁποίαν ἐχρῶσοναν ἤδη αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Ἡ δεσποινὶς Ἐθρεσία, ἀφ' οὗ ἔχουσεν ὀλίγας σταγόνας ρακῆς μεταξὺ τῶν συνεσφιγμένων ὀδόντων τοῦ ξένου, διέταξε νὰ τὸν μεταφέρουν ὅσω τὸ δυνατόν γρηγορώτερα εἰς τὸ δι' αὐτὸν ἐτοιμασθὲν δωμάτιον. Μόλις τὸν ἔφεραν ἐκεῖ πάντοτε ἀναίσθητον, καὶ τὸν ἐτοποθέτησαν πλησίον τοῦ πυρὸς, ἔφθασεν ὁ ἰατρός. Ἐχρηιάσθησαν ἰσχυραὶ ἐντρίβειαι σχεδὸν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, διὰ νὰ συνέλθῃ. Ἐπὶ τέλους ἠνοῖξε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶδε περὶ αὐτὸν ἐκπληκτος. Παρατηρήσας εἶτα τὴν κεφαλὴν τοῦ ὠραίου τοῦ σκύλου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ καὶ ἔλειχε τὴν χεῖρά του, ὑπεμειδίασεν, ἐπιθύησε λέξεις τινὰς ἀγγλιστὶ καὶ ὡς ἐξαντληθεὶς ἐκ τῆς προσπαθείας ταύτης, ἐπανέκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ ἰατρός δὲν τοῖ ἀφῆκε, εἰμῆ ἀφ' οὗ εἶδε τὴν κατάστασίν του βελτιουμένην καὶ διάταξεν ἡσυχίαν ἀπόλυτον.

Ὁ θάλαμος τοῦ ἀσθενοῦς συνεκινῶναι μετὰ τῆς βιβλιοθήκης, εἰς τὴν ὁποία ἐγκαθιδρύθη ὁ κ. Μορδάς, ἀφήσας τὴν θύραν ἀνοικτὴν, διὰ τὴν εἶναι εὐκόλοισ ἢ ἐπαγρύπνησις. Ἡ δεσποινὶς Ἐθρεσία, πρὶν ἢ ἀφίσῃ τὸν ἀδελφὸν τῆς, ἔρριψε ἐν τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίνης, ὅπου ἀνεπαύετο ὁ ξένος τῶν ἔφαινετο εἰκοσαετῆς μόλις ἴσως μάλιστα θὰ ἦτο καὶ μικρότερος, διότι ἐπὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του ἐπρόδιδον ἀνδρῶν κὴν ἐνεργητικότητα, ὁ λεπτὸς χνοὺς ἰσκιάζων τὸ ἀνώτερον χεῖλός του ἦτο ὄλω ἀρτιφύης.

Πρὸ τῆς ἐστίας ὁ σκύλος ἐστέγγωνεν ἐξηπλωμένους καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μήκος, μετ' ἡν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν ποδῶν.

«Τέλος πάντων, ἐδῶ εἶσαι, ἀγαπητή μου !» εἶπεν ἡ κυρία Μορδάς εἰς τὴν νύμφην τῆς, ὅταν αὐτὴ ἀφ' οὗ ἔδωκε εἰς ὄλους τὰς ὁδηγίας τῆς, ἀπὸ τοῦ μαγειρίου μέχρι τοῦ ἱματιοφυλακείου, εἰς ἧλθεν εἰς τὸν θάλαμόν τῆς. «Τί φασαρία σήμερα τὸ πρωί. Εἶμαι τόσον κορασμένη, ἂν καὶ δὲν ἐσηκώθῃ ἀπὸ τῆς κρεβάτι μου, μετ' ὅλ' αὐτά. Αἶνα, βγάλ

καίνο καὶ τὸ φόρεμα ἀπὸ τὴν πολυθρόνα. Ἐλα, Ἐθρεσία, κάθισε καὶ διηγήσου μου τί κάμνει ὁ ναυαγὸς σου. Μ' ἐνδιαφέρει πολὺ. Ἡ ἐδῶ ἀφίξις τοῦ μοι φαίνεται ὡς σελὶς μυθιστορήματος ποῦ δὲν ἔλαβα καὶ τὸν κόπον νὰναγνώσω. Εἶνε μελαγχροινὸς ἢ ξανθὸς ; Φαίνεται νὰνῆκη εἰς τὸν καλὸν κόσμον ;

— Εἶνε μελαγχροινὸς, πολὺ μελαγχροινὸς ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶνε λεπτά, ἡ φυσιογνωμία του εὐγενής.

— Λέτε νὰ συνέλθῃ γρήγορα ; Ἔχω μεγάλην βίαν νὰ τον ἰδῶ.

— Ἄ, πιστεύω, εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ δεχθῆ τὴν ἐπίσκεψίν σου. Περὶ τούτου ὁ Γάστων θάποφασίσῃ, διότι δὲν ἠθέλησε νὰφήσῃ εἰς ἄλλον τὴν φροντίδα τοῦ ἀσθενοῦς. Πόσον εἶνε καλὸς ὁ σύζυγός σου ! ἡ χαρὰ του ὅτι ἔσωσεν ἀπὸ τὸν κίνδυνον τὸν ξένον αὐτὸν ὑπῆρξε τόσον ζωηρά, ὥστε, φαντάσου, μίαν στιγμὴν μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδα ἕνα δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του !

Ἡ Εὐτυχία ἀνελοῦσα διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν καὶ ἠρώτησε τὴν θεῖαν τῆς ἂν ἐφρόντισε κανεὶς νὰ δώσῃ ὀλίγον φαγητὸν εἰς τὸν σκύλον.

Τὸ ὄντι, κανεὶς δὲν ἐφρόντισε διὰ τὸ ταλαιπώρον ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ἔδειξεν εὐγενεστάτην διαγωγὴν.

«Ὁ κύριός του εἰς αὐτὸ ὀφείλει τὴν ζωὴν» διηγήθη ὁ Ἀγῆνωρ. «Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀπόστασε πειὰ καὶ θὰ βουλοῦσε, ἂν τὸ σκυλὶ του δὲν τον ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ χεῖρι καὶ ἂν δὲν τον κρατοῦσε, ὡς τὴ στιγμὴν ποῦ ἔφθασα ἐγὼ καὶ τον πῆρα. Μόλις μπῆκε 'ς τὴν βάρκα ἐλιποθύμησεν».

Εἰς μάτην ἔκραξαν τὸν σκύλον σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ δωματίου δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ. Τὸ φαγητὸν, τὸ ὁποῖον τῷ ἐκόμισεν ἡ Εὐτυχία, τὸ ἔφαγεν ἐκεῖ, πιστός, πλησίον τοῦ κυρίου του.

Ἐν ᾧ ἡ κόρη διεσκέδαζε βλεπούσα τὸν πελώριον σκύλον τῆς Νέας Γῆς τρώγοντα, ἡ θεῖα τῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην καὶ συνωμίλει μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρουσα πρὸς τὴν συνομιλίαν των. Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ κ. Μορδάς συγκεκινημένη :

«Ἐθρεσία, περιμένω με ἀγωνίαν τὴν ἀφύπνισιν τοῦ νέου αὐτοῦ. Ἀρὰ γε θὰ με ἀναγνωρίσῃ ;

— Νὰ σε ἀναγνωρίσῃ ; καὶ διατί ; σὲ εἶδε ποθενά ; εἶνε κανένας ἀπὸ τὴν πατρίδα ;

Καὶ ὁ κ. Μορδάς, ὡσεὶ ὀμιλῶν καθ' ἑαυτὸν :

— Ἄ, ὄχι, ὄχι ! δὲν ἀπατώμαι εἶνε τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ τὰ ὁποῖα ἐτράχουνεν ὀλίγον ἢ ἠλικία τέτοια θὰ ἦταν καὶ τοῦ πατρὸς του, διότι λέγουσιν ὅτι τοῦ ὀμοιάζει καταπληκτικῶς.

— Ἄλλ' ἐπὶ γέλους, Γάστων, τί λές ; ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ξένος ;

— Ὁ Ρολάνδος Καλονῆς, ὁ υἱὸς τῆς συζύγου μου.

— Εἶνε δυνατὸν ; ὑπέλαβεν ἡ δεσποινὶς Ἐθρεσία ἡ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ διηγήσεως ἐγένετο μετὰ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας. Σὲ πλανᾷ κάποια ἔκτακτος ὀμοιότης.

— Δι' αὐτὸ σου εἶπα, περιμένω μετὰ τὴν ἀγωνίαν τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ με ἴδῃ ἐμπρὸς του. Ὁ Ρολάνδος ἦτο δώδεκα ἐτῶν ὅταν μαὶ ἀφῆκε. Εἰς τὴν ἠλικίαν αὐτὴν αἱ ἀναμνήσεις διαμένουν ζωηρότατα, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὰ περιστατικὰ τῆς κατόπιν ζωῆς.

— Δέν μου ἔχεις ὀμιλήσῃ περὶ αὐτοῦ.

«Ἀπέθεσαν αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἄμμου» (Σελ. 66 στήλ. γ')

— Ἦτο ζωηρός, δραστήριος, ρέκτης, ὄνειρευόμενος παντὸς εἶδους ἐπιχειρήσιν. Ἠγάπα πολὺ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία θὰ ἦσκε ἐπ' αὐτοῦ μεγάλην ἐπιρροὴν διὰ τῆς στοργῆς ἄλλ' ἐχρηιάζετο σταθερότης καὶ θελήσεως, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἡ Κοραλία. «Παιδί μου, πρέπει νὰ ὑπακούσῃς τὸν πατέρα σου» τῷ ἔλεγε ἄλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἤθελε νὰ μὸν δίδουν τὸν τίτλον αὐτὸν ἐνώπιόν του, καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμνε νὰ παρακούῃ περισσότερον. Ἡ ἀναχώρησις του διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας με ἀπήλλαξε, σοὶ το ὁμολογῶ, ἀπὸ βαρεῖαν εὐθύνην ἄλλ' ἡ εἶδησις τοῦ θανάτου τοῦ ἐπροξένησε βαθυτάτην λύπην εἰς τὴν μητέρα του. Δι' αὐτὸ ἀγαπᾷ τόσον πολὺ τὸν Μάξιμον Μπρεβάλ. Μίαν φορὰν ποῦ μας εἶδεν ἐτόιμος νὰ ἱπεπεύσωμεν, εἶπε. «Πόσον θὰ ἦμιον εὐτυχῆς, ἂν ὁ Ρολάνδος εὐρίσκετο εἰς τὸ πλευρὸν σου.» Ἐὰν εἶνε αὐτὸς, φαντάζεσαι πόσον θὰ με χαροποιήσῃ ἡ μητρικὴ χαρὰ καὶ πόσον θὰ φανῶ πρόθυμος πρὸς τὸν πρόγονόν μου, πρόθυμος καὶ εἰς θυσίας ἀκόμη».

Ἡ δεσποινὶς Ἐθρεσία ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ἡ Αἶνα εἰσῆλθε ζητοῦσα τὴν Εὐτυχίαν.

Αὕτη εἶχε τολμήσῃ νὰ θωπεύσῃ τὸν σκύλον, ὅταν τον εἶδε νὰ ἔλθῃ πλησίον τῆς μετὰ τὸ φαγητὸν. Τὸ ζῶον εἶχεν ἀναποκριθῆ εἰς τὰς θωπείας τῆς, ἐξαπλωθὲν κατὰ γῆς καὶ ἀποθέσαν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς. Ἀπορφωμένη ἐκ τῆς νέας αὐτῆς φιλίας, δὲν εἶχε προσέξῃ διόλου εἰς τὸν μεταξὺ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τῆς θείας τῆς διάλογον.

[Ἐπειτα συνέχεια] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Πρὸ πολλῶν, πολλῶν, ἴσως πρὸ χιλίων ἐτῶν, ἀγρία καὶ νομαδικὴ φυλὴ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ κέντρον τῆς Γερμανίας, εἰς τὰς ὄχθας μικροῦ ποταμοῦ ὀνομαζομένου Πέγκνιτς. Ἡ φυλὴ αὕτη ἱδρυσεν τὴν πόλιν τὴν λεγομένην Νυρεμβέργην. Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν φυλὴν αὕτην ἦσαν οἰκονόμοι καὶ φιλόπονοι καὶ εὐφρεῖς. Κατεσκεύασαν καλῶς μετὰ τὰ ξύλα τῶν πυκνῶν δασῶν, τὰ ὁποῖα ἐκάλυπτον ὅλην τὴν χώραν ἔπειτα κατεσκεύασαν διὰ τοῦ αὐτοῦ ξύλου ὅλα τὰ σκευὰ τὰ ὁποῖα ἐχρηιάζοντο διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς τροφῆς των.

Ἐπειτα ἐξέβαλον ἐκ τῶν πέριξ ὀρέων μεγάλους ὄγκους πετρῶν, κατόρθωσαν δὲ ν' ἀνακαλύψωσι καὶ με-

ταλλεῖα σιδήρου καὶ ἄλλων μετάλλων τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὰ βάθη τῶν ὀρέων ἐκεῖνων. Ἀνήγειραν ὄχθωρμα διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς μικρᾶς των πόλεως, καὶ τὴν περιέβαλον μετ' ἑξέως ἔξευξαν με γερφύρας τοὺς ποταμούς ἔκαλλιέργησαν με ἀκαταπόνητον ἐπιμονὴν τὸ ἀμώδδες ἔδαφος τῆς κοιλάδος εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειτο ἡ πόλις ἔσπειραν καὶ ἐθέρισαν ἀνέθρεψαν πολυαριθμούς ἀγέλας, ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς τροφὴ εἰς τὸν πληθυσμὸν ὅστις ἠῤῥεσαν καθ' ἐκάστην.

Αἱ πλεῖστα πόλεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἤρχισαν ἄλλ' οἱ κάτοικοι τῆς Νυρεμβέργης ἀπέκτησαν ἰδιαίτην φήμην διὰ τὴν εὐφραν καὶ τὴν δραστηριότητά των.

Ἡ Κατ' ἀρχὰς ἦσαν εἰδωλολάτραι, ἀλλ' ὀλίγον μετὰ τὴν ἱδρυσιν τῆς πόλεως των, ἐδέχθησαν τὸν χριστιανισμόν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Βονιφέτιον, ὅστις ἀφῆκε τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἀγγλίαν καὶ ἦλθεν εἰς Γερμανίαν νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τοὺς λαοὺς αὐτῆς.

Ἐκτοτε οἱ Νυρεμβέργιοι προώδευσαν ταχέως συνέστησαν νόμους διὰ τὴν διατήρησιν τῆς τάξεως κατεσκεύασαν ἐκκλησίας, μοναστήρια, καὶ δικαστήρια.

Η αγάπη των προς την ειρήνην, η ευσέβεια των και η αγαθότης των έγιναν μετ' ολίγον όνομασται όπως και η επιτηδεύσις των εις την αρχιτεκτονικήν, τας βιοτεχνικάς εργασίας και το εμπόριον.

Τότε οι Αυτοκράτορες της Γερμανίας, έλαβον αυτην υπό την προστασίαν των, και έδωκαν εις αυτην προνόμια και ωφελείας εις αντίλλαγμα δε οι πολίται της Νυρεμβέργης κατεσκεύασαν ώρατον μέγαρον, δια να χρησιμεύη ένιοτε ως κατοικία των αυτοκρατόρων δια να τιμήσωσι δε τους ήγεμόνας των ειργάσθησαν επί μακρά έτη να κοσμήσωσι την πόλιν των με ώραίας γλυφάς και εικόνας και να εξωραίσωσι δια παντοίων έργων τέχνης τας εκκλησίας, τα δημόσια οικοδομήματα και αυτας ακόμη τας οικίας των.

Αλλ' όχι μόνον δια να ευχαριστήσουν τους Αυτοκράτορας κατεσκεύαζον τώσον ώρατα έργα οι κάτοικοι της Νυρεμβέργης τα έργα των ήσαν αποτέλεσμα βαθείος θρησκευτικού συναίσθηματος, το όποτον τους παραινεί να εκφράσωσιν υπό καλλιτεχνικήν μορφήν τας σκέψεις, τας όποιας ένέπνεεν εις αυτούς η θρησκεία. Παρίστανον δια λίθου, δια ξύλου η σιδήρου τας κυριώτερας σκηνας της Αγίας Γραφής, και κατώρθον να τας έντυπώσουν εις το πνεύμα του λαού, εις εποχήν κατά την όποιαν τα βιβλία ήσαν σπάνια και εύρισκοντο εις τας χείρας όλιγίστων.

Εις Νυρεμβέργην επενοήθησαν πολλά χρήσιμα πράγματα, των όποιων η χρήση εκείθεν μετεδόθη εις άλλας πόλεις της Εύρώπης και εις όλην την επιφανειαν της γης.

Τα εκκρημή ωρολόγια είχαν επινοηθή εις άλλην πόλιν της Γερμανίας αλλά κάτοικός τις της Νυρεμβέργης έσκέφθη ήμέραν τινα ότι πολύ καλλίτερον θα ήνε να ήμπορη κανείς να έχη εις το θυλάκιόν του το ωρολόγιον ή πεδύθη μετά ζήλου εις το έργον και κατεσκεύασεν έν ωρολόγιον, του όποιου οι τροχοί εκινούντο δι' έλατηρίου.

Τα πρώτα ωρολόγια δεν ήσαν κομψά, ήσαν δε σρογγυλά και ώνομάσθησαν «αύγα της Νυρεμβέργης». Και άλλας πολλας εφευρέσεις έκαναν οι Νυρεμβέργιοι και το όνομά των έγινε γνωστόν πανταχοϋ.

Το εμπόριον της Νυρεμβέργης είχε φθάση εις μεγάλην ακμήν. Οι δε κάτοικοι της έγιναν εύποροι, οι δε μεγαλύτεμοροι της έζων ως ήγεμόνες, επροστάτευον δε τας τέχνας και συνετέλουν εις το να παράγωνται ώρατα καλλιτεχνήματα.

Αλλ' όλη η εύτυχία της Νυρεμβέργης εξηφανίσθη φοβερά πανώλης ήρήμωσε την πόλιν στείλασα τους ήμίσεις των κατοίκων εις το νεκροταφείον. Έ-

πειτα δε επέσηκην ο τριακονταετής πόλεμος, τότε δε βάρβαροι στρατιώται έλεηλάτησαν και τας εκκλησίας και τα δημόσια κτήρια και κατέστρεψαν πολλά καλλιτεχνικά έργα.

Περί τας αρχάς του παρόντος αιώνος, καθ' ην εποχήν η Νυρεμβέργη δεν είχεν ακόμη συνέλθη από τας συμφοράς της, εις πτωχικήν τινα οικίαν κειμένην έν τω κέντρω της πόλεως έζων δύο όρφανά ήσαν πτωχά, αλλά την παιδικήν των ήλικίαν διήλθον έν μέσω των αναμνήσεων του παρελθόντος.

Ο Φράντς Βέντζελ και η μικρά αδελφή του Λίσβετ ήσαν παιδια άνήκοντα εις καλήν οικογένειαν' αλλ' ο πατήρ και η μήτηρ των απέθανον νέοι χωρίς ν' αφήσωσι περιουσίαν. Τα όρφανά επροστάτευσεν η γραία μάμη των, πολύ πτωχή και μόλις κατορθούσα να τα συντηρήση, αλλ' αγαπώσα αυτά και φροντίζουσα άγρύπνωσ περι της ήθικης των μορφώσεως.

Η κατοικία της κυρίας Γκρέντζ, ως ώνομάζετο η μάμη, συνίστατο εις δύο δωμάτια κείμενα εις το όπισθεν μέρος οικίας τινός, ήτις κατά τας εύτυχεις ήμέρας της Νυρεμβέργης θα έχρησίμευεν ως κατοικία πλουσίου τινός πολίτου.

Εις την κατοικίαν εκείνην εφάινοντο τα ίχνη παρελθόντος μεγαλείου, η διακόσμησης των τοίχων και αι διάφοροι γλυφαί έμαρτύρουν περι του άλλοτε πλούτου. Έν γένει ήτο εύκολον να έννοήση τις ότι η Κυρία Γκρέντζ έζησεν άλλοτε εις άλλην κοινωνικήν τάξιν. Μεταξύ δε των επίπλων διατηρούnton δύο τρία αποτελούντα αντίθεσιν προς τα πτωχικά και παλαιά έπιπλά της. Αυτά έχρησίμευον ως μαρτυρία των λόγων της, όταν διηγείτο εις τα έγγόνια της ότι η οικογένειά των ήτο άλλοτε σημαντική.

[Έπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΑ ΜΟΛΥΒΔΟΚΟΝΔΥΛΑ

Τα μολυβδοκόνδυλα, των όποιων η χρήση εινε γενική εις μικρούς και μεγάλους, κατασκευάζοντα εξ όρυκτου καλουμένου γραφίτου, εινε δε τουτου άνθραξ, αλλά δια την ομοιότητα αυτού προς τον μολυβδον λέγεται και μολυβδίτης.

Τα μολυβδοκόνδυλα κατασκευάζονται κατά δύο τρόπους η κόπτεται το όρυκτον εις λεπτότατα τμήματα και περιβάλλεται δια ξύλου, η τρίβεται και έπειτα συγκολλάται η κόνης του δι' άργίλλου.

Χώρα εις τας όποιας εύρίσκειται και εξαγεται ο γραφίτης εινε η Κουμπερλάνδη, η βορεία Αμερική, η Βραζι-

λία, η Βαυαρία, η Καλαβρία, Νορβηγία, Σουηδία, και Γροιλανδία.

Ο κλάδος ούτος της βιομηχανίας απέκτησε κατά τα τελευταία έτη μεγάλην έκτασιν, και σημεραί δε αναπτύσσεται. Σήμερον δε το μολυβδοκόνδυλον εινε απαραίτητος σύντροφος παντός έγγραμμάτου ανθρώπου και εύρίσκειται εις τας χείρας των ήγεμόνων όπως και εις τας τυλάδεις χείρας των εργατών.

Κατά τα τελευταία έτη τα γερμανικά εργοστάσια υπερέβησαν τα έν άλλαις χώραις. Περιφημότατον δε εργοστάσιον γραφισοποιίας εινε το παρα την Νυρεμβέργην του Φάμπερ. Του εργοστασιου τούτου τα μολυβδοκόνδυλα τοιαύτην φήμην απέκτησαν, ώστε εις πολλά μέρη επεκράτησε συνήθεια αντι μολυβδοκόνδύλων να ζητωσι παρα των χαρτοπωλών Φάμπερ.

ΦΙΛΗΗΣΤΗΜΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΟΜΟΙΟΤΗΣ

Ο Αντωνάκης έμαθε καλά τα μαθήματά του, έγραψεν εις την έντελειαν το γραψιμόν του, έμαθε νεράκι απ' έξω το ποιήμα του, προσέτι δε εφάνη εύγενής και καλός εις όλους δι' όλα αυτά η μήτηρ του τω έδωκε να ίδη το μέγαλον εικονογραφημένον βιβλίον, το όποτον μόνον εις έκτάκτους περιστάσεις εξέρχεται από την βιβλιοθήκην.

Τω έδωκε μάλιστα την άδειαν να το πάρη μαζί του εις τον κήπον και να υπάγη να καθήση εις την σκιάδα, εις το άγροτικόν κάθισμα, δια να το ξεφυλλίση έν άνέσει.

Ο Αντωνάκης εινε κατευχαριστημένος. Καταβαίνει γοργά την κλίμακα, αλλ' ένθ εύρίσκειται εις την τελευταίαν βαθμίδα, άκούει κάποιον να κλαίη όπισθεν του. Εινε η Αρτεμις, η μικρά πολυαγαπημένη αδελφή του. Και αυτη θα ήθελε να υπάγη εις τον κήπον και πρό πάντων να ίδη τας εικόνας. Εινε τώσον εύμορφον να βλέπη κανείς ώραίας εικόνας.

Αντωνάκη, πάρε με μαζί σου εις τον κήπο, σε παρακαλώ θα είμαι φρόνιμη.

Δι' αυτό εκλαιε; δια να έλθη μαζί μου; Έλα γρήγορα, φέρεσε το φόρεμά σου.

Πηγαίνει, την λαμβάνει από την χείρα. Η Αρτεμις εινε όλη χαρά τα δάκρυα έστέγνωσαν εις τους όφθαλμούς της. Τρέχουν και οι δύο ο Αντωνάκης κάθηται εις έν κάθισμα, καθίζει την αδελφήν του ήσυχα εις τα γόνάτα του έπειτα άνοίγει το βιβλίον. Η Αρτεμις άνοίγει όσον ήμπορεί τους όφθαλμούς της και παρατηρεί με θαυμασμόν.

Ο αδελφός της τη εξηγεί τί βλέπει.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια και τέλος ιδε σελ. 61]

Ο καιμένος ο Βερτίνοσ. Καθ' όλην την νύκτα έταλαιπωρήθη υπό παντοίων φόβων τους όποιους μάτην προσπάθει να αποδιώξη. Μόνον όταν ήσθάνετο το μικρόν ρύγχος του κυνός η την θερμήν γλώσσαν του να του θωπεύη την κόμην άνελάμβανε θάρρος.

«Επί τέλους αυτός ο Γεώργιος εινε απλούστατα ένας δασοφύλαξ. Ούτε δράκος εινε, ούτε μάγος, ούτε τύραννος των Αθηνών η της Ρώμης.

«Είμαι ο λέρδος Αθιγών!» (Σελ. 70, στήλ. α')

Μετα μακράν άγρυπνίαν εκοιμήθη πάλιν ύπνον βεβαρυμένον και όταν εξύπνησεν ήκουσε τον άλέκτορα χαιρετίζοντα με όλας του τας δυνάμεις την ήμέραν και ειδε το μικρόν παράθυρον φωτιζόμενον υπό λευκής άνταρυγίας.

Καλοκάγαθος μορφή ένεφανίσθη άμέσως εις την θυρίδα και ήρώτησε:

Ο Γεώργιος θα σε οδηγήση εις τας όκτω εις του σιρ Έρρίκου, άρχοντόπουλό μου, ειπεν η αξιόλογος γυνή. Δεν ξεύρω και εγώ πόσον θα σε τιμωρήσουν, αλλ' όμολόγησέ μου ειλικρινώς, συ εφόνευσες τον φασιανόν;

«Όχι, απήντησεν ο μικρός κόμης εξηντηλέμενος.

«Έξέβουρε όμως ποίος τον εφόνευσεν, επέμεινε η γυνή. Πέσ μου το έμέ και εγώ θα τον διορθώσω. Θά σου δώ-

σωμεν την έλευθερίαν σου και θα σε οδηγώσωμεν εις τους συγγενείς σου.

Ο μικρός κόμης εσιώπη. «Α! επιμένεις λοιπόν, ειπε με θυμόν η γυνή. Μάθε ότι εγώ δεν άνέχομαι τους ισχυρογνώμονας. Πέσ μου μονάχα το όνομα του κλέπτου και τίποτε άλλο δεν σου ζητώ.

Δέν σάς το λέγω, απήντησεν ο Βερτίνοσ.

Η γυνή εκλεισε μετά όρμηής την θυρίδα, υβρίζουσα τον Βερτίνοσ και κηρύττουσα ότι δεν είχε καιρόν να χάνη με ξηροκεφάλους.

Το σκυλάκι πεινᾷ, ειπε δειλῶς ο Βερτίνοσ.

«Ας πάη εις το διάβολο το σκυλάκι, άνέκραξε θυμωμένη η σύζυγος του δασοφύλακος, και άπεμακρόνηθ.

Ο Βερτίνοσ ήσθάνετο έαυτον εξ ολοκλήρου εξηντηλέμενον και επύρεσσε.

«Ω! σκυλάκι μου, τί νυχτιά! τί νυχτιά έπεράσαμε, έλεγε με λυγμούς.

Αλλά ποτέ δεν του ήλθεν η ιδέα να εξαγοράση την έλευθερίαν του καταγγέλων τον μικρόν λαθροθήραν.

Παρήλθον ώραί τινές τοιουτοτρόπως.

Νομίζω ότι σκοπεύουν να με αφήσουν να αποθάνω της πείνης, έσκέφθη ο Βερτίνοσ.

Έπειτα όμως από όλιγον ήκουσε το βήμα του Γεωργίου όστις έβλασφήμει. Τότε ο μικρός κόμης έσκέφθη ότι ήτο γόνος άνδρείας γεννεᾷς και ότι το καθήκον του ήτο να δειχθῆ εφάμιλος των προγόνων του. Έσηκώθη μετά κόπου, διηυθέτησεν όπως ήδυνήθη καλλίτερον τα φορέματά του και προσεπάθησε να φανῆ θαρραλέος. Ένθυμήθη και εκραξεν εις βοήθειαν όλους τους ήρωας των όποιων είχαν αναγνώση τα όνόματα.

Η θύρα του όρνιθώνος ήνοιξε βιαίως και ο Γεώργιος εσιώληεν.

«Έλα, βρωμόπαιδο, άνέκραξε βαναύσως, έλα να σου δώσωμεν τα επίχειρα της κακίας σου. Θα πᾶς εις τη φυλακή να τρώς ψωμί και νερό επί ένα μήνα και να αναγινώσκης την Αγίαν Γραφήν. Εγώ αν ωριζα θα σε εκρατούσα ένα χρόνο!

Ο Βερτίνοσ όστις έτρεμεν, ουχι εκ φόβου αλλ' εκ της εξαντλήσεως, εβάδισεν υπερηφάνως προς τον φύλακα ακολουθούμενος υπό του μικρού κυνός.

Μην είσαι τώσον βάνουσος και κακός. Δεν εινε ανάγκη καμμία αφού σε ακολουθώ. Το σκυλάκι όμως θέλει γάλα.

Αντι πάσης απαντήσεως ο Γεώργιος τον συνέλαβεν έν του περιλαιμίου και τον έτίναξεν έντός της άμάξης με την κεφαλήν προς τα εμπρός.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο Βερτίνος έπεσεν επί του καθίσματος εξηντηλέμενος εκ τής πτώσεως και τής πείνης.

Έν τοσούτω έσύστησε τελευτάϊον προς την γυναίκα του φύλακος:

— Αν θέλετε, δώσετε τίποτε να φάγη το μικρό σκυλάκι. Όλην τή νύκτα υπέφερεν από την πείνα.

Η απόστασις από του κτήματος εις την έπαυλιν του σίρ Έρρίκου ήτο έν και ήμισυ μίλλιον. Ο Γεώργιος εκάπνιζεν ήσύχως την πίπαν του χωρίς να αξιού καν βλέμματος τον φυλακισμένον του.

— Και άλλος λαθροθήρας; ήρώτησεν ή γυνή ή όποία του ήνοιξε την θύραν.

— Ναί, εινε ένας από τους κατηραμένους εκείνους Ράδλυ, τον όποιον επί τέλους συνέλαβα. Τον έπιασα που έκρατούσε ένα φασιανόν και μίαν παγίδα. Τι λέτε και σεΐς δι' αυτό το πράγμα;

— Λέγω ότι όλίγοι φύλακες εινε τόνσον άγρυπνοι όσον σεΐς, άπήντησεν ή γυνή. Αλλά πόσον εινε μικρό αυτό το παιδί!

Ο Γεώργιος άνήλθεν ύπερηφάνως την κλίμακα. Είπέτε εις τον σίρ Έρρίκον ότι θέλω να τον ιδώ. Πρόκειται πάλιν διά μίαν λαθροθηρίαν, ειπεν εις τον θυρωρόν.

Ο Γεώργιος ήθέλησε να λάβη βα- ναύσως τον Βερτίνον και να τον κατεβάση τής άμάξης. Εκείνος όμως με όλην την άδυναμίαν και την εξάντλησιν του κατώρθωσεν όπως αποφύγη την ψεύσιν των χειρών του Γεωργίου, να κατέλθη μόνος του, και να άνέλθη την κλίμακα.

Όταν διασχίσαντες την βιβλιοθήκην έφθασαν μέχρι του γραφείου όπου εκάθητο γηραιός ευγενής άγαθού έξωτερικού, ο Γεώργιος μετεβλήθη άμέσως καταπληκτικώς, ήρχισε να κάμνη ύποκλίσεις, να ψελίξη, να συστέλλεται.

— Τον συνέλαβα επ' αυτοφώρω, ειπε καταθέτων επί του γραφείου τον φασιανόν και την παγίδα. Πρώ αιώνων τούς παραφυλλάτων αυτούς τούς Ράδλυ. Επί τέλους τον κρατούμεν.

— Εινε πολύ μικρός... παιδάκι ακόμη, ειπε με κλοκαγάθον ύφος ο σίρ Έρρίκος, παρατηρών τον κατηγορούμενον.

— Η κακία του δεν τον άφίνει να μεγαλώση, άπήντησε μετά πεποιθήσεως ο Γεώργιος. Κλέπτει όμως σαν άνδρας μεγάλος!

Την στιγμήν εκείνην ο Βερτίνος διήλθεν έμπροσθέν του και ειπε με άσθενεστάτην φωνήν:

— Απατάται! Δεν έσκότωσα εγώ ποτέ μου φασιανόν, και ειμι ο λόρδος Άδειγιών.

— Χριστέ και Παναγία! κατηραμένη βλάκα, εφώνησεν ο σίρ Έρρίκος έγειρόμενος αποτόμως, εινε ο μικρός Κόμης, τον όποιον αυτήν την στιγμήν αναζητούσιν

καθ' όλην την νήσον. Πώς, άγαπητό μου παιδί...

Αλλ' ήναγκάστη να σταματήσει, διότι ο μικρός Κόμης έπεσε λιπόθυμος επί του δαπέδου.

Αλλ' ή λιποθυμία αυτή δεν διήρκεσε πολύ. Εις τας βιαίας κωδωνοκρουσίας του σίρ Έρρίκου, όλη ή ύπηρεσία τής επαύλειως έτρεξεν εις βοήθειαν και ταχέως ο Βερτίνος επανήλθεν εις έαυτόν.

Εξηλωμένος επί του καναπέ άκόμμη, με ήμικλειστους τούς οφθαλμούς ειπεν εις τον σίρ Έρρίκον:

— Σας παρακαλώ, μη τον τιμωρήσετε τον φύλακά σας. Ηθελε να πράξη το καθήκόν του... και σας παρακαλώ, επιτρέψατέ μου να αγοράσω το μικρό σκυλάκι.

Έννοείται, ότι ο σίρ Έρρίκος δεν επέτρεψε εις τον Βερτίνον να εξακολουθήση το περιπετιώδες ταξείδιόν του. Έστειλεν ένα ύπρητην και ειδοποίησε τούς συγγενείς του και τοιουτοτρόπως ή ανεξαρτησία του μικρού Κόμητος άπεπνίγη εις την άρχήν τής.

Περίλυπος και σκεπτικώς περιεπάτει εις το ευρύ άνδηρον του σίρ Έρρίκου, έν μέσω των ροδωνιών, περιμένων την άφιξιν των συγγενών του. Του είχαν φέρη τον μικρόν κύνα, όστις τον ήκολούθει κινών την ουράν του εξ ευδαιμονίας. Μεθ' όλην την παρουσίαν του κυνός ο μικρός Κόμης έμνε σκεπτικώς και λυπημένος.

— Τι σκέπτεσαι, παιδί μου, τον ήρώτησεν ο σίρ Έρρίκος όστις ήτο πολύ καλός και ανεπτυγμένος.

Τα χείλη του Βερτίνου έτρεμον. — Βλέπω, ειπε με διατάζουσαν φωνήν, ότι δεν ειμι τίποτε. Μόνον επειδή έχω πολλά χρήματα και πολλούς τίτλους, φέρονται όλοι καλώς προς έμέ. Όταν όμως ειμι μόνον εγώ χωρίς τίτλους και χρήματα, τότε βλέπετε τί γίνεται.

Και τα δάκρυα έπλημμύρησαν τούς οφθαλμούς του.

— Έρχεται ήμέρα, μικρέ μου φίλε, άπήντησε μετά τρυφερότητος ο καλός γέρον, έρχεται ήμέρα κατά την όποιαν και αυτοί οι βασιλείς γυμνοϋνται από πάσης μεγαλοπρεπείας. Την ήμέραν εκείνην μόνον τα έργα των ουχι ή ύπαρξις θα εκτιμηθοϋν έμπροσθεν του παντοδυνάμου κριτού.

— Αλλά δεν ειμι τίποτε εγώ, άπήντησεν ο Βερτίνος με παράπονον. Βλέπετε, πώς με μεταχειρίζονται οι άνθρωποι όταν δεν γνωρίζουν εκ των προτέρων ποίος ειμι.

— Δεν πιστεύω να εινε τής αυτης γνώμης και ή Πέγα ή ο μικρός λαθροθήρας. Όλοι μας, όλος ο κόσμος δεν εινε τίποτε διά τον έαυτόν του. Μόνον από καιρού εις καιρόν κάμνομεν κάτι καλόν, λέγομεν μίαν καλήν λέξιν και

τότε απολαμβάνομεν άπειρον ήδονήν εκ τής συναισθήσεως του εκτελουμένου καθήκοντος. Νομίζω ότι θα κάμης πολλά καλά εις την ζωήν σου. Έλπίζω ότι δεν απατώμαι.

— Θα προσπαθήσω, άπήντησεν ο Βερτίνος.

Εκ των τής Ouida ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΚΟΣ

Ο ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ

Τον παλαιόν καιρόν ή Ρώμη είχε πόλεμον με τον βασιλέα των Έτρούσκων Πορσήναν. Ουτός επήλθε νικηφόρος μετά πολλού στρατού κατά των Ρωμαίων, περιεκύκλωσε δε την Ρώμην και την απέκλεισε πανταχόθεν ώστε ν' αναγκάση αυτήν δια τής πείνης να παραδοθή.

Νέος τις όμως εξ έπίσημου οικογενείας και άνδρειότατος, ο Μούκιος, συνέλαβε τολμηρόν σχέδιον, διά να έμπνεύση τρόμον εις τούς έχθρους και σώση την πατρίδα του. Ένδυθείς ως χωρικός Τυρρηγός έρχεται εις το στρατοπέδον των Έτρούσκων και φθάνει ανενόχλητος μέχρι τής σκηνής του βασιλέως, όπου την στιγμήν εκείνην ουτος έδιδε τον μισθόν των στρατιωτών.

Ο Μούκιος, μη γνωρίζων τον Πορσήναν εφώρμησε κατά του ανθρώπου, τον όποιον ειδε πλουσίως ένδεδυμένον και τον επλήγησεν εις την καρδίαν δια του έγχρειριδίου του. Ουτος όμως δεν ήτο ο Πορσήνας, άλλ' ο γραμματεϋς αυτού.

Ο Μούκιος συνελήφθη έν τω άμα υπό των στρατιωτών, ο δε βασιλεύς τον ήρώτησε ποίος ήτο και διατί έπραξε τον φόνον εκείνον.

— Ονομάζομαι Μούκιος, απέκρίθη ο νέος, ειμι ρωμαϊός πολίτης και ειχα σκοπόν να σε θανατώσω, σε τον έχθρόν τής πατρίδος μου.

Ο Πορσήνας εξέμάνη και ειπεν ότι θα τω επιβάλη όδυνηρότατον θάνατον τότε ο Μούκιος ήπλωσε την χείρά του εις εσχάραν ή όποία ειχε πύρ και ήτο εκεί πλησίον του βωμού.

— Βλέπεις, ειπε, πόσον καταφρονώ τας σκληράς τιμωρίας, τας όποιας θα μου επιβάλη ή σκληρότης σου; Οι Ρωμαίοι όχι μόνον να ενεργοϋν ήξέρον,

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

άλλα και να υποφέρουν. Μάθε ότι δεν ειμαι μόνος' άλλοι τριακόσιοι έτι νέοι άπεφάσισαν ενόρκως, ως και εγώ, να σε θανατώσωσι, και σοί το προλέγω δια να προσφυλαχθής, ει δυνατόν.

Κατάπληξις και τρόμος κατέλαβε τον βασιλέα των Έτρούσκων ότε ειδε την χείρα του άτρομήτου νέου καιομένην χωρίς το ελάχιστον σημεϊον του πόνου να φανή επί τής μορφής του.

— Πήγαινε όπίσω εις τούς ιδιούς σου! ειπεν ο Πορσήνας θαυμάσας την άνδρειαν του νέου και τον απέλυσεν εις Ρώμην σώον και υγιά.

Καταληφθείς δε υπό φόβου επρότεινεν εις τούς Ρωμαίους όρους συνθήκης ευνοϊκούς, τούς όποιους ουτοι έδέχθησαν. Εις τον Μούκιον δε έδωκαν οι συμπολιται, χάριν τιμής, το όνομα Σ και θ ο λ α ς, τουτέστιν άριστερόχειρ, και το όνομα τουτου το τιμητικόν εκληρονομήσαν και οι απόγονοί του.

ΦΙΑΙΣΤΟΡ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΙΠΠΟΣ

Εις πόλιν τινά τής Ελλάδος εξη πρό πολλών ετών πλούσιός τις έμπορος ονομαζόμενος Νίκας, όστις ειχε πολλούς αγρούς και πολλὰς άμπελους. Εις τούς σταύλους του ειχε πολλούς ίππους. άλλ' ο ταχύτερος όλων ήτο ή Αστραπή. Εις όλην την χώραν περίξ δεν ευρίσκατο ίππος δυναμένος να συγκριθίη προς την Αστραπήν.

Ημέραν τινά ο Νίκας επέστρεφεν εκ τινος πόλεως φέρων σπουδαϊον χρηματικόν ποσόν' άλλ' ένφ διήργητο διά του δάσους ώρμησαν κατ' αυτού έξ φοβεροί και άγριοι λησταί, ώπλισμένοι με χρις όδόντων.

Αν ή Αστραπή δεν έσωζε τότε δια τής ονομαστής ταχύτητος της τον κύριόν της, ουδέποτε θα επανέδραπεν ουτος την λαμπράν του οικίαν και τα άμέτρητα πλούτη του' διότι εις των ληστών ειχεν ήδη συλλάβη τον ίππον εκ του χαλινοϋ, ένφ οι άλλοι περιεκύκλωσαν τον πλούσιον και ήτοιμάζοντο να τον φονεύσωσι δια ν' αρπάσωσι τα χρήματα.

Αλλ' ή Αστραπή εξέσχισε δια των όδόντων της την χείρα του ενός, εκτύπησε δια των όλων της τούς άλλους και ως αληθής αστραπή διασχίζουσα τον άέρα εφθασε μετά μίαν ώραν εις την πόλιν.

Ο Νίκας εξ ευγνωμοσύνης απεφάσισε να μη πωλήση ποτέ τον ίππον εκείνον, αλλά να τον τρέφη και να τον περιποιήται έως ου αποθάνη.

Και τοιουτοτρόπως ή Αστραπή ευρε δικαιούσιν.

πήν την ζωήν του και ώλιγόστευσε κατά το ήμισυ την βρώμην την όποίαν έδιδεν εις αυτήν, διότι δεν τω έχρησίμευε πλέον. Το ώρατον και ταχύτον ζών ιδρωσαν καθ' υπερβολήν την ήμέραν εκείνην του κινδύνου, ότε ήλθεν εις την πόλιν ασθμαϊνον και έχον το στόμα γεμάτον άφρούς, εκρύωσεν, ήσθένησε, και επί τέλους έτυφλώθη.

Ο Νίκας ήγόρασεν άλλον ίππον διέταξε δε τον ύπρητην του σταύλου του να όλιγοστεύση και πάλιν την τροφήν τής Αστραπής έως ότου ήμέραν τινα ειπεν εις αυτόν να την διώξη.

Η Αστραπή δεν ήθελε να εξέλθη' άλλ' ο ύπρητης έλαβε χονδράν ράβδον, και δια δυνατών κτυπημάτων εξέβαλεν αυτήν εκ του σταύλου.

Η δυστυχής Αστραπή! επτά ώρας έμεινεν εκτός τής θύρας, χαμηλωμένη έχουσα την κεφαλήν, ύψουσα μόνον τα ότα αν ήκουε κρότον έν τή οικία του κυρίου της. Ηλπίζεν ότι θα έλθη κανείς να την παραλάβη!

Την νύκτα έκοιμήθη έξω εκει, ένφ το ψυχός ήτο δριμύ και έπιπτε χιών.

Επί τέλους ή πείνα ήνάγκασεν αυτήν ν' απομακρυνθίη, επειδή όμως ήτο τυφλή, προσέκρουεν έδω κ' εκει. Μέ τους ρώθωνάς της εκήτει κανέν άχυρον ή χόρτον εις τον δρόμον, αλλά δεν ευρίσκειν.

Εις την πόλιν εκείνην ύπήρχεν έν κωδωνοστάσιον, το όποιον ελέγετο κωδωνοστάσιον τής δικαιοσύνης. Οι παλαιοί κάτοικοι το ειχον κτίση πρό πολλών ετών διά να έμποδίσωσι τας άδικίας. Διότι όστις ενόμιζεν ότι ήδικείτο από άλλον τινά επήγαινε εις το κωδωνοστάσιον, ελάμβανε το σχοινίον και εσήμαινε. Εϋθός ήρχοντο οι δικασταί τής πόλεως, εδίκαιον την υπόθεσιν και έδιδον εις τον καθένα το δικαϊόν του.

Κατά τύχην εισήλθεν εις το κωδωνοστάσιον εκείνο ή τυφλή Αστραπή. Ένφ δε ώσφραϊνετο περίξ και δια των χειλέων της εκήτει τροφήν, συνήτησε το σχοινίον, το συνέλαβε δια των όδόντων της και ήρχισε να κρούη τον κωδωνον.

Οι δικασταί ήλθον κατεσκευσμένως και ειδον ότι ο παραπονούμενος διά την άδικίαν του ήτο ο τυφλος ίππος του Νίκας. Επειδή δε εγνωρίζον τί ειχε πράξη υπέρ του κυρίου του εκάλεσαν τον Νίκαν και αφ' ου τον επέπληξαν δια την άχαριστίαν του, υπεχρέωσαν αυτόν να παραλάβη τον ίππον και διατρέφη αυτόν έως ου αποθάνη.

Και τοιουτοτρόπως ή Αστραπή ευρε δικαιούσιν.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

— Έρχεσθε δια το ενόικιον; ήρώτησεν ο Άντωνάκης τον οικοδεσπότην. — Ναί, παιδί μου, απέκρίθη ουτος. — Η μαμρά δεν εινε έδω και ελησμονήσε να άφίση τα χρήματα. — Και πώς το ξεύρεις, ότι τα ελησμονήσε; — Η ίδια μου το ειπε όταν έφευγε: ο Άν έλθη, παιδί μου, ο οικοδεσπότης, να του ειπής ότι δεν ειμαι έδω και ότι ελησμονήσα ν' άφίσω χρήματα.

Εστάλη υπό του Λευκού Τριανταφύλλου.

Εις το μάθημα τής Αριθμητικής. Ο διδάσκαλος. — Αν σας έμοίραza 350 μήλα, 180 σύκα και 212 ροδάκνια, τί θα ειχε έκαστος;

Οι μαθηταί (ομοφώνως). — Πόνους εις τον στόμαχον, δάσκαλε.

Εστάλη υπό Α. Α. Κοστάκη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΑΑΣΕΩΣ,"

Ναί, φίλε Άλέξανδρε Λυσίακη, θα εκδοθοϋν και τα ύπολειπόμενα 6 φύλλα του 1893 και θα τα λάβης. Έπέθεσα κατ' αρχάς ότι θα ήτο δυνατόν να εκδίδω καθ' έβδομάδα έν εκ των καθυστερουμένων φύλλων και έν εκ των νέων, αλλά κατόπιν ειδα ότι δεν εινε δυνατόν να επαρκέσω εις τήσιν έργασίαν φροντίζω λοιπόν να εκδίδονται τακτικά κατά Σάββατον τά νέα, τά δε περυσινά, αφού άπαξ καθυστέρησαν, δε βραδύνουν άκόμη όλίγον' ειξέρωυ ότι οι φίλοι μου εινε επιεικεΐς. Την έβδομάδα του Θωμά θα εκδοθοϋν άλλα δύο, το 19ον και το 20ον και θα ύπολειφθοϋν άκόμη τέσσαρα φύλλα τα όποια μέχρι τέλους Μαΐου το πολύ θα τα έχετε λάβη και αυτά.

Το τριανταφυλλι γραμματάκι σου πολύ με ευχαρίστησεν, Έλλην του Κανιάσου. Πόσον όμως ήργησε να φθάση από την Τριφιβα έως έδω! Δυσηρεστημένη μαζί σου, Αρσώος τής Προίας; Πώς εινε δυνατόν και να το υποθέσης αυτό! Ω! πολύ πολύ με έλυπησε αυτή σου ή φράσις: Διατί με τήσιν δειλίαν εμοι γράφεις, Άρυσάλλης; Σεβαρρέψου όλίγον μαζί μου. Πού ήκούσθη «Διάπλασις» και να της γράφου με δειλίαν!

Αυτό λοιπόν ήτο που δεν μου έγραφεσ τόνον καιρόν, Ανθισμένη Λυγαριά; Ήσο άσθενής, κ' εγώ δεν ειχα εΐδθσιν; Εύχομαι από καρδίας το κλίμα τής πατρίδος της υγείας. Και δια τας προς πάλιν το χρώμα τής υγείας. Και δια τας προς έγγραφην συνδρομητών ενεργείας σου, οι όποιαί ήσαν το πρώτον μέλημά σου άμα ανέρωσες, πού να εύρω λέξεις να σ' ευχαριστήσω!

Χαρά μου, Χλωρίς τής Χάλκης! θα έχω τώρα και μαζί σου άλληλογραφίαν, χάρις εις την καλήν φίλην μας, την Ανθισμένην Λυγαριάν.

Το νέον σου ψευδώνυμον, Ναυτοπούλα μου, μ' άρέσει: να ιδωμεν αν τώρα θα μου κάμης την ευχαριστήσιν να μου γράφης συνυτέρα. Το Τόσον του Φοίβου κατοικει εις την Τριπολιν, Ημέρα τής Ανοίξεως, και όταν υπάγω θα του ειπω ότι πολύ σοί ήρσει το πρώτον ποιημάτιόν του.

Τι βιαστική που ήσο αυτήν την φοράν, Αδελίε! Και νομίζεις, Μη μου άππου, ότι, αν δεν εινε καλὰ αι πνευματικά σου άσκήσεις θα τας δημοσιεύω εγώ, ώστε να περιπαίξωσαι υπό των άλλων, όπως λέγεις; Μόνον αν εινε καλὰ θα τας δημοσιεύω, ώστε στέλλε μου άφίως, και γράφε τας εις χωριστόν χαρτί από τας επιστολάς σου.

Σκέψου όλίγον και θα όνομήσης και μόνος σου, Χιονοσκεπή Όλυμπε, ότι δεν εινε δυνατόν να λέγω εις τον καθένα τα ελαττώματα

των πνευματικών ασκήσεων που μοι στέλλουν πρὸς δημοσίευσιν. Μοι στέλλουν τὸσον πολλὰς ὥστε καὶ διου τοῦ φύλλου ὁ χώρος δὲν θὰ ἴσκει νὰ τὰς κρίνω. Καὶ ἐπειτα, φαντάσου τί πληκτικὸν θὰ ἴητο ἐν φύλλῳ μὲ κρίσεις περὶ πνευματικῶν ασκήσεων. Δι' αὐτὸ, ὅσαι εἶνε καλὰί τὰς δημοσιεύων θὰν ἔρχεται ἡ σειρά των, ὅσαι δὲν εἶνε τὰς ἀπορρίπτω, χωρὶς νὰ γίνεται ἄλλος λόγος περὶ αὐτῶν.

Ἡ λύσις τοῦ κρυπτογραφικοῦ τοῦ 7ου φύλλου, *Χίον τοῦ Παροσσῶ*, εἶνε ἐκ τῶν δυσκολωτάτων. Πρέπει νὰ εἶσαι πολλὸ ἠσκημένος διὰ νὰ εὕρῃς τὴν κλεῖδα τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ. Τὸ ἡ λόγου χάριν ἀνεκαθίσταται ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ 6 τοῦ ὑπὸ τοῦ 2, τὸ λ ὑπὸ τοῦ ρ, κ. τ. λ.

Ἡ λύσις τοῦ κρυπτογραφικοῦ τοῦ 7ου φύλλου, *Χίον τοῦ Παροσσῶ*, εἶνε ἐκ τῶν δυσκολωτάτων. Πρέπει νὰ εἶσαι πολλὸ ἠσκημένος διὰ νὰ εὕρῃς τὴν κλεῖδα τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ. Τὸ ἡ λόγου χάριν ἀνεκαθίσταται ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ 6 τοῦ ὑπὸ τοῦ 2, τὸ λ ὑπὸ τοῦ ρ, κ. τ. λ.

Ἡ λύσις τοῦ κρυπτογραφικοῦ τοῦ 7ου φύλλου, *Χίον τοῦ Παροσσῶ*, εἶνε ἐκ τῶν δυσκολωτάτων. Πρέπει νὰ εἶσαι πολλὸ ἠσκημένος διὰ νὰ εὕρῃς τὴν κλεῖδα τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ. Τὸ ἡ λόγου χάριν ἀνεκαθίσταται ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ 6 τοῦ ὑπὸ τοῦ 2, τὸ λ ὑπὸ τοῦ ρ, κ. τ. λ.

ΤΟ ΔΥΠΗΜΕΝΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Εἰς ἓν λαμπρὸν δωμάτιον παιδάκι κάθεται μικρὸν καὶ σὲ βιβλίον ἀνοικτὸ ἀντίπτει μὲ πρόσωπον ὀρθόν. Τί ἔχει τὰχα τὸ μικρὸν καὶ φαίνεται θλιμμένον; Γιατί τ' ὄφραϊ μάτι του νὰ εἶνε δακρυμένον; Καὶ κάπου κάπου διατὶ βαθεῖ ἀναστενάζει. Καὶ τὸ μικρὸν ἀδελφάκι του γιατί συχνὰ το κράζει;

Τί ἔχει τὰχα καὶ θρηναί, γιατί στεναίει τὸ φτωχόν; —Τὸ ἀδελφάκι του ἔλασε καὶ τώρα εἶνε μοναχόν.

Ἄλλ' ἔφαρνα σὸν ἄρχισε μὲ πῆθον νὰ διαβάξῃ. Γιατί ἀμέσως ἔπαυσε νὰ κλαίῃ, νὰ φωνάζῃ; Πῶς ἔπαυσε τὸ μάτι του τὸ δάκρυ νὰ γειμίζῃ. Καὶ κάποτε χαμογέλω 'ς τὰ χεῖλη του ἀνθίξει; Ποῖον νὰ εἶνε ἀρά γε ἐκεῖνο τὸ βιβλίον. Που κάμνει νὰ χαμογελᾷ, νὰ χαίρῃ τὸ παιδίον; Αὐτὸ εἶν' ἡ *Διαπλασις*, ἡ πιὸ καλὴ μας φίλη. Που τὴν θλιμμένη μας καρδιά, τὰ πικραμένα χεῖλη εἰσεύρει νὰ παρηγορῇ καὶ βάλσαμον νὰ χύνη. Σὲ κάθε μία μας πληγῇ, σὲ κάθε μας ὀδύνῃ. Εἰς τὰς μεγάλας μας χαρὰς αὐτὴ εἶνε συντροφός.

Κ' εἰς τὰς μεγάλας θλίψεις μας αὐτὴ παρήγορός [μας].

Λοιπὸν, ὡ ἑλληνοπαῖδες, ὅλοι ἄς ἀγαπῶμεν τὴν φίλην μας *Διαπλάσιν*, τὴν καὶ παρήγορῆμας. Κι' ἄς ὀρμισθῶμεν ὅλοι μας νὰ μὴ τὴν λησμονώμεν.

Ἄλλὰ νὰ τὴν λατρεύωμεν ὡς μόνον θεοπαύρῳμας. **ΤΟΣΟΝ ΤΟΥ ΦΟΙΒΟΥ**

Εἶδες; καλὰ λέγει ἡ παροιμία, *Ἐδέλπει ἄσκαπος ὁ νοῦς διπλοῦς ὁ κόπος*. Καὶ αὐτὴ ἡ θέρημ νὰ μὴ θέλῃ νὰ σε ἀφήσῃ ἢ κατηραμένη! Διὸ ἐπὶ τὸ τέλος!

Ἄπο τὴν βίαν σου, φαίνεται, ἐλησμονήσας, *Ρόδον τῆς Τριφυλίας*, νὰ γράψῃς τὴν λύσιν τοῦ λεξιγράφου σου. Φίλησέ μου τὸν *Γάκινθον*. Ἐλαβε δὲ, τι μοι ἔστειλες, φίτε Ν. Παρίση; ἔλαβε καὶ σὺ δὲ, τι σοι ἔστειλα;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(Αἱ λύσεις δεκάτ' ἕως τῆς 17 Μαΐου ε. ε.)

148. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, μὲ τ' ἄλλο ἀριθμεί. Ἄλλοιμονον, ὃ φίλε, ἂν ἴδων ὑποστήξῃς. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βλαδμηῶρου τοῦ Μονομάχου.

149. Λεξιγράφος.
Γράμμα καὶ τὸ πρῶτόν μου, γράμμα καὶ τὸ δευτέρόν μου, πολεμεί τὸ τρίτον μου· τύραννος τὸ σύνολόν μου. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρριανῶ τοῦ Λέοντος.

150. Στοιχειόγραφος.
Στὸν χάρτην σου πλησίασον κ' ἐκεῖ θά με κντ-ῶς κράτος εὐρωπαϊκόν. [τάξῃς] Ἄν κόψῃς τὸ κεφάλι μου, πρόσθεε μὴ τρεμάξῃς. Γιατ' εἰμ' ἐλάττωμα φρικτόν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ρόδου τοῦ Ἀπριλίου.

151. Στοιχειόγραφος.
Ἄπο βαρὺν χειμῶνα ἐγὼ σε ἀσφαλίζω. Τὴν νύκτα σε σκεπάζω, ἀλλὰ καὶ δὲν σ' ἐγγίζω, Ἄν ὅμως ἀφαιρέσῃς τὰ τρία γράμματά μου, Παντοῦ χωρὶς νὰ θέλῃς πατεῖαι τὰ χωμάτια μου. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου τοῦ Στρατιώτου.

152. Σταυρός.
Διὰ τῶν γραμμάτων ἈΒΕΠΗΜΡΣΣΣΤΤ σχηματίσον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο ποταμῶν τῆς Εὐρώπης. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χίονος τοῦ Παροσσῶ.

153. Δέλτα.
Ἀντικατάστησον διὰ γραμμάτων τοὺς σταυροὺς οὗτος ὥστε ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ ν' ἀναγινώσκεται πρᾶγμα χρησιμώτατον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ὅρος τῆς Εὐρώπης, ὀριζοντίως δὲ καρπὸς δημητριακός. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρ. Ν. Κουτσουγιάννη.

154. Κλιμακωτῶν.
Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκεται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα χρονικὸν ἐπίρημα, εἰς τὴν δευτέραν ἀκρωτήριον, εἰς τὴν τρίτην θεὸς τῆς μυθολογίας καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ὄργανον μουσικόν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Θαλασσομάχου.

155-157. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἑθνῶν.
1. Οἱ ἀρχαῖοι πρὸς Ἰακχὸν ἔθνον. 2-3. Ἡ τὰ ἐλαστικά, ἢ τὰ λεῖα ἐνδύματα πρέπει νὰ προτιμῶμεν τῶν τραχέων καὶ ἀνωμάλιων. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρ. Ν. Κουτσουγιάννη.

158-159. Μεταμορφώσεις.
1. Ἡ Σάμος δι' ὅ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Πάρος. 2. Ἡ Σκῆρος δι' 9 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Μῆλις. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Θαλασσομάχου.

160-165. Μαγεῖον γράμμα.
Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι. Πάρος, ροῦς, ἡμῶν, ναί. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κίρκου τῆς Δοδομένης Ἰδης.

164. Ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἥρωος. 1, Μέρος τοῦ χρόνου. 2, Δένδρον καρποφόρον. 3, Πτηνόν, 4, Καρπός. 5, Μουσικόν ὄργανον, 6, Θεός. 7, Ἀρχαῖος νομοθέτης. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρριανῶ τοῦ Λέοντος.

165. Τριπλή ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μητρός ἀρχαίου θεοῦ, τὰ μεσαῖα τὸ ζῳμα ἐπισήμου Συρακουσίου καὶ τὰ τελικά τὸ ὄνομα ἀρχαίας πόλεως τῆς Αἰγύπτου. 1, Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας. 2, Ἀδελφὴ ἀρχαίου Ἀσιανοῦ βασιλέως. 3, Προσηγορικόν δηλοῦν τοὺς ἀέρηους πόλιτας. 4, Ρωμαῖος αυτοκράτωρ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνθιμίου τοῦ Λυγαριῶ.

166. Μεσοστιχίς.
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος. 1, Μέρος τοῦ ὕδατος. 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3, Πόλις τῆς Πελοποννήσου. 4, Ἄνθρωπος εὐδαίμων κατὰ τὸν σοφὸν Σόλωνα. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Ζήκου.

167. Ἑλλητισοσύμφωνον.
εἰ—ωω—αἰηε—ουαε—αηε. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γαλακτοπούλου.

ΛΥΣΕΙΣ

των πνευματικῶν ασκήσεων τῆς 6 καὶ 12 Μαρτίου ε. ε.

32. Νύξ, Πνύξ.— 33. Τὸ γράμμα λ.— 34. Ὄνομαζέτο Γεώργιος Κόσσοσ, ἐγεννήθη δὲ ἐν Τριπλί.— 35. Ἀπέτυχον 14 βολαὶ καὶ ἐπέτυχον 10.—

36. Κ ΔΙΣ ΔΗΜΟΣ ΚΙΜΩΛΟΣ ΣΟΛΩΝ ΣΟΝ Σ

37-40. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος μ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε αἱ: 41-43. 1, Γαλῆ.— 2, Κύων.— 3, Ὀνος.— 44-45. 2, Ἰός, οἶος, οἶνος, ὄνος, τόνος, Τῆρος.— 2, Σκῆρος, Κύρος, κόρος, κόρος, Πάρος, Χάρος, χάος, Λίος.— 46. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς ἐναρέτους ἀνθρώπους (Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται λαμβανόμενον ἀλληλοδιαδόχως ἐνὸς στίχου ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν ἄνω).— 47. ΛΑΜΑΧΟΣ (1, Λάρος, 2, Δυρήλιος, 3, Μηρός, 4, Ἀνακρέων, 5, Χαβρίας, 6, Ὄσσα, 7, Σπράβων).

48. Κεράσιον (κέρας, ἴον).— 49. Πάρις χάρις.— 50. Ταῶς.— 51. Ἦσαν 6 ἄνδρες καὶ 8 γυναῖκες.— 52. Τὰ ὑποδύματα.— 53. Τρεῖς εἶν' αἱ θεαὶ χάριτες τῆς ἐλεημοσύνης, Κ' αἱ τρεῖς ὄφραϊ ὡς τὸ φῶς τῆς Ἰλαρίας σελήνης: Παρηγορία τοῦ πτωχοῦ, καὶ ἡδονὴ γλυκεῖα τοῦ ἐλεοσύντος, καὶ Θεοῦ ἐξ ὕψους εὐλογία.— 54-58. 1, Κόμοδος. 2, Δομοκός. 3, Ὄβολός. 4, Βόσπορος.— 59-63. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος φ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε φάλη, φίλος, φάρος.— 41-43. 1, Πῶν. 2, Ἄρης.— 64. (ΔΙΑΚΟΣ, ΑΙΟΛΟΣ (1, ΑΣωπός, 2, ΙΟύδας, 3, ΑΛΑκτιάδης, 4, ΚΟραῖ, 5, ΟΙνοχόη, 6, ΣΑλαμίς).— 65. Ὁ Χριστὸς τῶν φίλων εἶνε τὸ καλὸν βιβλίον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰγουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήθις παρασθὴν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερστίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Δι' ἄσυνδρομα ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δωροῦ.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.— 10 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἀπριλίου 1894 Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 10

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΤΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 65]

Ἐν τούτοις αἱ ὑπόνοιαι τοῦ κ. Μορδάσ φαίνεται ὅτι ἦσαν βάσιμοι, διότι καὶ ἡ Αἴνα, ἰδοῦσα τὸν ξένον, κατελήθη ὑπὸ μεγάλης συγκινήσεως, ἤρξισε νὰ κλαίῃ καὶ ἠκούσθη ψιθυρίζουσα:

«Ὁ Θεὸς ἔστειλε ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον τὸν πρῶτον ἄνδρα τῆς κυρίας μου, γιὰ νὰ τὴν μαλώσῃ που ἐξαναπανδρεύθηκε!»

Ὁ κ. Καλονῆς πατήρ, εἶχεν ἀποθάνῃ πολὺ νέος. Ὅστε ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἐκλάβῃ ἀντ' ἐκείνου τὸν υἱὸν του ἢ μαῦρην. Ὅπως ὁποῦτε κατέβαλαν πολὺν κόπον νὰ τὴν πείσουν νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ φυλάξῃ τὸ μυστικὸν ἀπὸ τὴν κυρίαν τῆς, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θὰ ἔκριναν κατὰλληλον διὰ νὰ μάθῃ ὅτι ἐπανεύρε τὸν υἱὸν τῆς.

Ὁ Ρολάνδος ἀρμπνίσθη ἄνευ περικοῦ ἐκ τοῦ βαθέως καὶ μακροῦ του ὕπνου. Ἡ δεσποινὶς Ἐθρεσία μόνον εὐρίσκετο πλησίον του, πείσασα τὸν ἀδελφόν τῆς ὅτι ἐπρεπε νὰ λάβῃ κάποιαν τροφήν ὁ νεανίας πρὶν ἢ ἤθελεν ὑποστῆ τὴν συγκίνησιν τῆς ἀναγνωρίσεως. Ἀλλὰ μίαν τρέλα τῆς κυρίας Μορδάσ ἐματαιώσεν ὅλας αὐτὰς τὰς προφυλάξεις.

Η'

Ἡ κρεόλη, ἡ τόσον συνήθως ἀδιάφορος καὶ ἀπαθὴς, ὑπὸ τὸ κράτος προαισθηματος βεβαίως, εἶχε βίαν νὰ ἴδῃ τὸν ναυαγὸν, τὴν ἀφύπνισιν τοῦ ὁποίου εἶχε μάθῃ πρὸ μικροῦ παρὰ τῆς Ἀριάδνης. Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὸν θάλαμον ὅπου εὐρίσκετο καὶ παραμερίσασα τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας, ἐπροχώρησεν. Ἦτο ἀργὰ πλέον, διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσουν. Διπλῆ κραυγὴ ἐξέφυγεν ἐκ τῶν δύο στηθῶν. Μήτηρ καὶ υἱὸς ἀνεγνωρίσθησαν καὶ εὐρέθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων!

Ποῖα γράφει θὰ δυνηθῇ νὰ περιγράψῃ τὰς πρώτας στιγμάς τῆς παραδόξου ταύτης συναντήσεως! Ὁ Ρολάνδος ἔφερε συχνὰ εἰς τὴν κεφαλὴν τὰς δύο του χεῖρας, νομίζων ἑαυτὸν παίγιον ὄνειρου, πλαναισθησίαις. Αἱ ὄφραι τῆς αγωνίας ἐπὶ τοῦ πλοίου, τοῦ κλυδωνισθέντος ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ μακινώδει θαλάσῃ καὶ συντριβέντος μοιραίως ἐπὶ τῶν ὑφάλων ὁ ἀγὼν κατὰ τῶν κυμάτων, τὸ αἰσθημα ὅτι αἱ δυνάμεις τον ἐγκατέλιπον, πρὶν δυνηθῇ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν ἢ χαρὰ του, ὅταν εἶδε τὴν λέμβον πλησιάζουσαν καὶ εὐθὺς ἀμέσως ὁ φόβος του μήπως δὲν ἤμπορῆσῃ νὰ τὴν φθάσῃ—ὅλα ταῦτα συνωθῶνται εἰς τὸ πνεῦμά του, ὡς ἐφιάλτης διωκόμενος ὑπὸ γλυκεῶς ὄνειρου. . . τῆς πᾶρα τὸ προσκεφάλαιόν του παρουσίας τῆς μητρός του. Ἡσθάνετο μεγάλον κόπον νὰ ἐκφράσῃ εἰς ἄλλην γλῶσσαν ἐκτὸς τῆς ἀγγλικῆς ὅ,τι

Ἐπὶ τοῦ πυκνοῦ χορτοῦ ἐκάλπαζεν ὁ ἵππος ἐνός Ἰνδοῦ (Σελ. 74, στ. α')

ἠσθάνετο. Γαλλικὰ πολὺ ὀλίγα ὠμίλει καὶ πολὺ ὀλίγα ἐνόει. Οὕτω διηγῆθη τὴν ζωὴν του, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξαετοῦς ἀπουσίας του, τοῦ κυρίου Μορδάσ χρησιμεύσαντος εἰς αὐτὸν ἀντὶ διερμηνέως.

Ἦτο σειρά περιπετειῶν ἀξίων τῆς γραφίδος τοῦ Κοῦπερ ἢ τοῦ Μάιν Ρήδ. Μετὰ τὸ ναυάγιόν του ἐπὶ τοῦ Μισισσιππῆ καὶ τὴν ἐξαφάνισιν του ὑπὸ τὰ ὕδατα, ὅτε οὐδεὶς τῶν μαρτύρων τοῦ τρομεροῦ συμβεβηκότος ἀμφέβαλε περὶ τοῦ θανάτου

Τὸ ἀντίμιον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυκώσεως τῆς νέας ταχυίας.

Παραρτήματα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέρουσιν δεκαπενθήμερον τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.